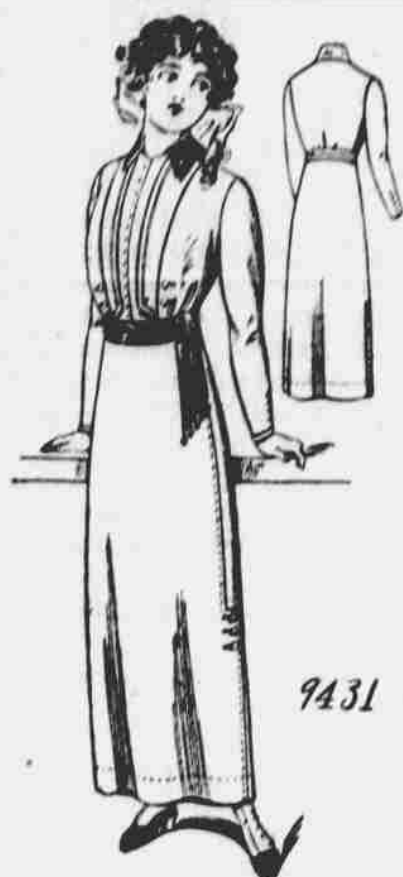

MODNÍ SVĚT.

9431. Oblek pro slečny a mladé ženy. — Střihy 5 velikostí: 14, 15, 16, 17 a 18 lét. Vyzaduje se 4 3/4 yardů 40-palcové látky pro velikost 14 lét.

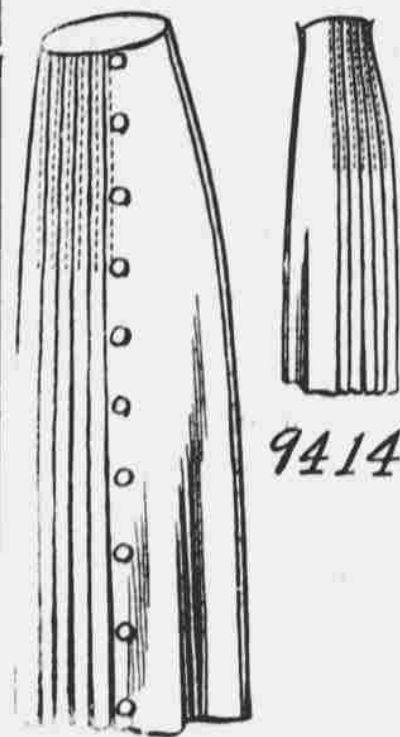

9426. Šaty pro dívky. — Ve 4 velikostech pro 6, 8, 10 a 12 lét. Jest třeba 3 3/4 yardů 36-palcové látky pro střední velikost.

Upozorňujeme naše odběratele, aby při objednávce vzorů ků stříhů neopomenuli udati mimo nasazeného čísla ještě míru aneb stáří.

9085. Dámský živůtek. — Střihy v 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 paleč přes prsa. Třeba jest 3 yardy 27-palcové látky pro velikost 36.

9414. Nová sukně s faldy. — Střihy v 5 velikostech: 22, 24, 26, 28 a 30 paleč kolem pásu. Jest třeba 4 yardy 44-palcové látky pro velikost 24.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden módní vzorek-střih úplné zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

tatičku obtížné. Muž bručí, říká, že sám všechno nemůže zastat, a hostincem je kříd a na najaté lidi se nemůže člověk s ním spolehnout — Tak je to, vidíte, tatičku — Vždyť ráda věřím, že je vám dlouhá chvíle, ale to už je tak na světě. Jen se uzdravte, pak se všechno již nějak zařídí." Otec zavřel oči; prsty přejížděly pevně pomalíčku a opatrně, jako by něco hledaly.

"Tož jděte, jděte —"

Mluvil tak tiše, že mu bylo stěží rozumět; zdálo se, že se mu chce zdímnout.

"S bohem, tatičku —"

Vrata zaskřípěla, před oknem zjeví se dva stíny, jež zase ihned zmizely.

Stařec zavřel oči, opřel se lokty o peřinu a namáhavě zdvihl se na posteli.

"Snih — snih — bez ustání — Jak daleko oko dohlédne — a nudná prázdnota —"

A zdálo se mu, jako by se halil do té mrazivé, nudné bezcitnosti celý jeho dosavadní život — Bez velké radosti, bez velké žalosti — Pouhopouhá sněžná, ospalá jednotvárnost, pokud oko dohlédne nazpět, do polozapomenuté, mlhavé minulosti.

Jen snih — snih. Nikde zeleného listí, ani rudých květů; vše bez barvy, bez vůně, bez hlasu. A slunce nikde. Skrylo se tam daleko, aby nezledovatěly jeho paprsky v té nudné bezcitnosti.

Zvrátil se na lůžko a zavřel oči, tak že vyklenutá víčka vypadala jako dvě veliké, šedé koule, hluboko zakopané do vyřezávaných jamek. Prsty si však dosud bezděčně pohrávaly na peřině.

A venku sněžilo — sněžilo. Sněžilo bez ustání.

ČÍM SE LIDÉ UTĚŠUJÍ.

Prof. Vlasta Sacharová.

Vládá difterie. Tot strašná smrt, jež má ruce ze železa a oči z ledu. Dívá se klidně na ubohé matky, jak se dusí v slzách a je jí to vše jedno. — Jedním pozoromně skříti malé hrdětko, druhým vytahuje ven nejistší, nejnevinější dušičku. Její pohled je nestoudný; vysmívá se, poskytuje ubožákům, kteří milují, oběs drobet naděje a pak — když myslíme: ulevilo — zachránil se toto malé robě v peřince, tenkráteto toto hrozné strašidlo stiskne nemocné hrdětko ještě jednou a mdlé, drahé stvořeníčko — umře.

Úžasná, nejnestoudnější smrt: ona ubíjí i — anděly.

Již několik těžkých nocí jsme nespali. Dovědělo se i k nám toto nemilé strašidlo; vidím je hrozné a nemilosrdné nad malou kolébku. Drobné robě zdvihá pod jeho drápy kadeřavou hlavinku, otáčí očkama, ó bože můj — a já nic nemohu. Ani já — ani matka — ani všichni lékaři. Ono je tu v našem domě nenáviděné, sebe bych mu hned podržel. Ale je mu se nelíbí má tvrdá kůže, mě nevyspalé oči, má veliké hrdlo. — Nechce se mu zarýt své nehty do staré svařené kůry, on trhá a šlapá jenom kvítka v zahrádcech. — Ach, co jsme vše nevymýšleli! Dej mléka, dej čaje z nejměkčího slezu; a hřej toto drobné dítě na své hruď.

Zavřete všechna okna; ach, i tyto dvě! První věc je, že se nezavírají dobře a právě naproti, hle, také okno. Ovšem, tu člověk musí strádati. Bože, jsme nedbalí, nedbalí. Kdo je takový blázen, aby si vzal takový byt, a dítě je v domě. Jen co mu bude lépe; chci, abychom změnili byt.

Takto naučila matka a já sama sebe káral: Ano, tys vinen — a malým děckem do takového bytu? Chť si, abys jej čim dřív vešel, a teď hle! Prokletá lenost.

Pane doktore! Vyšel jsem na chodbu; doprovázím ho jaksi. — Prosím, doktore, jenom upřímně. — Dobrý tento člověk pokrčil jen rameny. — Přes hých vám měl tajit? Plně msto je toho. Je to nebezpečné —

Vrátil jsem se do pokoje. Má žena vyřezala oči, proniká mi až do duše. — Co ti řekl? — Řekl! Dítě se musí hlídat. Jinak něčeho není; dítě je silné. — Hlídati! Ach! — a sklouci

la se nad kolébku. Drobouněk, utrpený oblíbeník zmodral, na malých rtech objevil se péna. Utěl jsem mu ústa, urovnal polštářek — bylo mu opět lehčeji.

— Je mu lépe — utěšila se ubohá a kolem rtů jí cosi zahrálo, co se nedá vyličiti; — Je silné, vyvažné! Dítě dýchalo těžce, zdánlivě pravidelně.

I tito doktoři — pokračovala suchým hrdlem, — vidí jenom nějaké strašné nemoce, ale nikdy správně. Jest to velice silné nastuzení ble na této péni. Nachladilo se na nosk; podej mi misku, abych mu jej vymyla. Oknem pronikal poslední paprsek slunce. Dole ulic šel pohřeb. Několik kočárů, a v jednom malá, velice malá rakev a na ní bílý věnec. Ó můj bože, opět čísi. . .

Kolem čtvrté hodiny po půlnoci odebral jsem se do vedlejšího kabinetu, abych trochu zdímnul. — Těžké, dlouhé noci. Hle, ani sám nevím, zdali jsem tři dny, plných šest hodin spal. Jest to div; nejsem právě ani ospalý, jenom únava padla mi na nohy, v hlavě cítím prázdno a chlad. V mozku mi jen hučí, oči se mi lepí. Ale není to ospalost; skoro jsem zapomněl spát.

A ona, chudák? Na ni nemám ani mysliti. Stojí u kolébky jako sloup, tak zkamenělá jako sloup.

Ve dne vyháním ji násilím do jejího pokoje, aby se vyspala. Neuplyne ani čtvrt hodiny, dvě se otevrou, vchází. Chuděra po špičkách, aby viděla, co je. Jak je bleďá, když se ustrašeně sbýbne nad dítě. Minulé noci ani nezavřela oči a dnes v noci jsem jí právě vyhnal, aby si odpočinula. Ležela nějak do třetí hodiny ráno. Ovšem, ale jaký to spánek! Neohce spáti, nemůže spáti při takové starosti. Matky jsou zajisté silnější železa.

Začínám doufati, že by se dítěti mohlo ulehčiti. Udělali jsme vše: tu lékaři, tu léky, něha. . . A teklé dítě je silné. Ó, můj bože, jaká změna! Vždyť není ani osm dní, co by bylo málem utrhló matce onu její nejmilejší květinu na okně.

Tuto bílou květinu přinesla s sebou do mého domu. Jest to její dítčíví upomínka. A hle, dnes? — Jehně mé malé, bůh tě zachráni. Přece. . . myslím. . . že je mu trochu lépe. Uklidnilo se. Pěkně sice vycházejí, ale tím se také žijí. Konečně, žena by mohla uhodnotiti. Doktoři — všelijak! Každá nemoc může býti strašná, přestáti bolest je přece něco individuálního. Bože, smiluj se, zachraň je!

Já si přece trochu zdímnul. — Bylo před pátou ráno. Ostrý křik pronikl mi do uší, do očí, do hlavy, do srdce. Vyskočil jsem zmateně a skoro zvrátil jsem dveře kabinetu. Našel jsem ženu uprostřed pokoje; zvedla ruce nad hlavu, zlomivši je nad lokty. Její oči byly upřeny na kolébku.

Přítáhl jsem ji chvíli k sobě a pospíšil jsem k dítěti. Ona — ubohá — klekla vedle mne, chopivši se mě zoufale za kolena.

Ach, mé milé, jediné, sladké dítě. Nedusilo se již, jako včera večer; leželo tiše, klidně. Na krajkách pod bradíčkou skrutila mnohá péna, jež se cedila z úst a nosu. Uplakánými očima viděl jsem, jak naše stará služka zapaluje svíci. . .

Vracel jsem se domů kolem sedmé hodiny ráno. Nevím, kudy jsem vyšel. Prošel jsem několika ulicemi a spatřil jsem, že jsem před svým domem. Strčil jsem na cestě do městského metále — potácel jsem se.

Hlavní ulic šel průvod malých dívek. Byly v bílých šatečkách. Nevím, kudy šly.

Doprovázela je nějaká paní, snad učitelka. Každá z nich nesla v ruce svíci a na hlavě věnec. Musila to býti nějaká slavnost. Ach, jak šťastné krácely. Ne, nemohu zapomenout toho blaženého klidu na jejich tvářích. Jsou šťastné, jsou veselé jejich oči. Zvláště jedna z kučeravými vlasy; krásné, jasné dítě, a — moje —

Nemohl jsem se zbaviti tohoto pohledu. Právě se mi přelipil na oči. Snažím se je se mně. Marně, je ve mně, je na mně. Takto jsem vkročil do pokoje.

Našel jsem vše připraveno. U-

DRA. PETRA HOBOKO

Je lékem uznávaným světově. Vyzkoušen se již od všech slavných lékařů. Mělo mít své nepopulární, nemá však žádné náhrady.

Čistí krev, Dodporuje trávení, Dravidluje střeva, Důsobí na játra, Důsobí na ledviny, Utíbuje čívnou soustavu, Živí, posiluje a ovižuje.

Zdravka je to rodný lék v každém slova smyslu a měl by se nacházeti v každé domácnosti. Než se dostati v lékárnách, nýbrž dodává se lidem přímo skrze zvláštní ještatele. Nevíte-li o žádném ještatele, dopište jemu vyřezávaná a majitelům.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Nejdrahocennějším pokladem

lidak bytosti je zajisté DOBRÝ ZRAK

Pozorujete-li, že vaše oči se kají a váš rak se slábne, neodkládejte a nechte svůj zrak proniknouti u zkušeného optika. Nejlepší zárukou o úpiném uspokojení při přispůsobení brýlí jest vyřázení se sta a sta krajanů, kteří v oboru tom pomeči hledali. Graduoval jsem jednu z nejlepších škol a mimo to mám státní povolení.

A. OCHA, český optik a státník, 1248 jižní 13. ul., Omaha, Neb.

Nejlepší příprava lékařských předpisů z Čech i amerických. Průběh páry. Kávevé perkolatory. Z Čech: Šimanovského téh proti seuchotinám \$1.20 poštou. Dr. Rosy životní balzám 75c. Kapé. Třikrát. tabák. Viržinky.

Beránek a Syn, lékárníci, 16. a William ul. - Omaha, Neb.

Kdykoliv přijedete do Omaby a heete býti pohodlně ubytováni, majděte

HOTELU PRAHA,

reh 13. a William ulice. Moderně zařízené pokoje poskytnou i těm nejvytravějším ten pravý odpočinek. Vzorá čitá vedená kuchyně, jakok i útulné zařízený hostinec zajisté ás uspokojí. Posílám na venek — KARLOVARSKÉ MEDOVÉ VÍNO — bednu o 12 láhvích — za \$2.75. 37c

JOSEF VAŠKO, majitel.

Frank Svoboda,

umělecký závod

POMNÍKOVÝ

Největší sklad pomníků ve Spojených Státech

1417 South 11 th Street Phone Doug. 3444

1215-25 So. 13th Str. Phone Doug. 1872

Světelné zařízení

LIGHTING FIXTURES

BURGESS-GRANDEN CO.

Phone Douglas 681 1511 Howard ul., OMAHA

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO. FREMONT, NEBRASKA

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posílniti, objednejte si je!